

IZLOŽBA SLIKA SAVE STOJKOVA U BRISELU

„OBZORJA RAVNICE“
U OČIMA EVROPE

Od 22. do 26. novembra u Evropskom parlamentu u Briselu priređena je, u organizaciji Vlade Republike Srbije, izložba slika „Obzorja ravnice“ Save Stojkova, čime je i otvorena manifestacija „Čula Srbije“ koja treba da predstavi bogatu kulturu i umetničko blago Srbije. Mali broj evropskih i svetskih umetnika do sada je imao mogućnost da izlaže na ovako značajnom mestu i da, ujedno, predstavi sebe i svoju zemlju, te je ovim događajem Srbiji ukazana posebna naklonost.

Izložbu Save Stojkova svečano je otvorio Miloslav Ransdorf, češki poslanik u Evropskom parlamentu, ujedno i potpredsednik poslaničke grupe Ujedinjena evropska levica, koji je, osim ostalog, rekao: „Na slikama, pejzažima Save Stojkova, čovek je vidljiv, ali nema potrebu da dominira prirodom. Ovde su čovek i priroda predstavljeni u apsolutnoj ravnoteži. Sava je obično srpsko ime, ali je istovremeno Sveti Sava najveća istorijska ličnost Srbije. Sveti Sava je isticao da narodi zapada smatraju Srbe narodom istoka i, obrnuto, narodi istoka smatraju Srbe narodom zapada. Ovo je dovelo do nepoverljivosti na obe strane. U stvari, oni predstavljaju most, faktor međusobnog razumevanja. Srbi su u dvadesetom veku

pokazali da mogu da daju život za ciljeve vredne borbe ali u vremenima kada je sve manje sukoba, kada raste osećaj za povezivanje i saradnju, Srbi će živeti za praktičnije ciljeve, za bolji kvalitet života ljudi. Nadamo se da će srpski narod ući u porodicu evropskih država, jer Evropa nije celovita bez Balkana, bez Srbije kao centralne ekonomije i društva na Balkanu“.

O slikarstvu Save Stojkova govorio je i Dušan Jakovljević, potpredsednik Vlade

Milan Stepanović - saopštio ličnu poruku Save Stojkova

AP Vojvodine, a ličnu poruku slikara posetiocima izložbe u Evropskom parlamentu saopštio je Milan Stepanović, kustos Galerije slika Save Stojkova u zdanju Preparandije Pedagoškog fakulteta u Somboru.

Preko 200 gostiju, prevashodno poslanika Evropskog parlamenta, bilo je na otvaranju izložbe Save Stojkova, koju će u ovih pet dana videti više hiljada ljudi koji posećuju ovu visoku evropsku instituciju ili su ovde zaposleni. Pedagoški fakultet u Somboru, koga je predstavljao dekan prof. dr Aleksandar Petrojević, priredio je bogat i

sadržajan katalog ove izložbe Save Stojkova na engleskom jeziku, koji, uz 27 izloženih pejzaža, sadrži i tekst akademika Dejana Medakovića o slikarstvu Save Stojkova.

Detalj sa otvaranja izložbe

HRANITELJSKE PORODICE – NAJPOŽELJNIJI OBLIK POMOĆI DECI BEZ RODTELJSKOG STARANJA

U TOPLINI PORODIČNOG DOMA

• U Somboru trenutno ima 65 hraniteljskih porodica u kojima je smešteno oko 90 dece • Slobodanka Stakić, dipl. socijalni radnik: Pogrešno je verovanje da mnogi hranitelji uzimaju decu bez roditeljskog staranja zbog novca • Slavica Šalić: Hraniteljstvo je velika obaveza, možda čak veća nego roditeljstvo, ali je zaista divna stvar

Svako dete ima zakonom zagarantovano pravo da živi u porodici, odnosno uz roditelje. Nažalost, ponekad to nije moguće, pa se tada toj deci pomaže na druge načine. Jedan od njih je smeštaj dece u hraniteljske porodice, kojih u Somboru trenutno ima 65.

- U somborskim hraniteljskim porodicama trenutno je smešteno oko 70 dece sa područja somborske opštine i oko 20 dece iz drugih opština. Zakonom naše države jasno je definisano ko sve može da bude hranitelj, a osim zakonskih uslova, hranitelji moraju da prođu i obuke, tj. da budu na proceni. To je jedan dugotrajan proces u koji su uključeni, osim roditelja, socijalni radnik, psiholog, pedagog i pravnik. Hraniteljstvo je ugovorni odnos između države i hraniteljskih porodica, koje sva svoja prava i obaveze ostvaruju preko Centra za socijalni rad, a naknadu za njihov trud i posao isplaćuje država. To je veoma dobar i najpoželjniji oblik pomoći jer deci zamenjuje biološku porodicu. Deca u njoj imaju sva prava i sve mogućnosti kao i u svojoj porodici – objasnila je Slobodanka Stakić, diplomirani socijalni radnik.

Pogrešno je verovanje da mnogi hranitelji uzimaju decu bez roditeljskog staranja radi novca, odnosno naknade za decu koju isplaćuje država, a koja trenutno iznosi oko 20.000 dinara po detetu. Prema rečima Slobodanke Stakić, Centar za socijalni rad kod potencijalnih hranitelja odmah prepoznava ovakav motiv i takvi ljudi ne mogu da budu hranitelji.

- Sve hraniteljske porodice moraju da prođu obuku od 11 tematskih radionica koja traje oko 2,5 meseca. Nakon te obuke donosi se procena i ukoliko je mišljenje pozitivno, hranitelji dobijaju sertifikat koji im daje mogućnost da prihvate u porodicu dete bez roditeljskog stranja. Ovaj sertifikat važi 2 godine i nakon toga se mora obnavljati, što praktično znači da Centar za socijalni rad i hranitelji moraju sve vreme raditi zajedno. To ne predstavlja nikakav problem i takvim načinom rada nastoji se što više pomoći deci – rekla je Slobodanka Stakić.

TO JE, ZAPRAVO, LJUBAV

Slavica Šalić (45) i njen nevenčani suprug Dragan Popović (53), hranitelji su nekoliko godina. U njihovoj porodici trenutno su dva dečaka uzrasta 2 i 5 godina, a jedno dete je sa posebnim potrebama. To im, kako kažu, ne predstavlja nikakav problem. Naprotiv, posebno im je drago što mogu da mu pomognu.

- Mislim da je to nešto više od samog staranja, to je zapravo ljubav. Kada bih mogla još dece da primim, ja bih to sa zadovoljstvom učinila. Najlepše je pomagati deci – ispričala je Slavica Šalić.

Ova mnogočlana porodica živi na dve lokacije – u Somboru i Ridici. Slavica ima usvojenog sina iz prvog braka, a njen sadašnji suprug dvoje dece koji su danas odrasli ljudi. U njihovoj odluci da pomažu deci bez roditeljskog staranja imaju potpunu podršku svoje dece.

Naša deca nam pružaju potpunu podršku. Fantastično se slažu iako nisu braća i naprosto se obožavaju. Veoma sam zadovoljna i saradnjom sa Centrom za socijalni rad, ali i sa osta-

Slobodanka Stakić

Slavica Šalić

lim institucijama, bilo da je reč o zdravstvenim ili obrazovnom ustanovama. Zaista nam ljudi uvek izlaze u susret. Zaposleni iz Centara nas redovno posećuju i to deci mnogo znači. Pošto nemaju nikog svog, mnogo se raduju njihovim posetama, oni su im kao druga porodica – objasnila je Slavica Šalić.

VELIKA OBAVEZA, DIVAN OSEĆAJ

Prema rečima ove hraniteljke, novac im nikada nije bio motiv da prime decu u hraniteljstvo. Iako nije zaposlena, Slavica se snalazi na druge načine. Njen suprug radi u „Banetu“, a imaju i nešto zemlje, pa žive od poljoprivrede. Za decu, kako kažu, uvek mora da ima dovoljno.

Centar za socijalni rad

- Ja nisam mogla da imam dece, pa sam pre dvadeset godina usvojila prvo dete. Moj sin je sada odrastao čovek i podržava me u svemu što radim. Želja mi je da upiše defektologiju i nadam se da će sledeće godine u tome i uspeti. Mnogo mi pomaže i to mi je posebno drago. Sa decom svake godine idemo na more i živimo kao svaka druga prosečna porodica u Srbiji. Hraniteljstvo je velika obaveza, možda čak veća nego roditeljstvo, ali je zaista divna stvar – iskrena je Slavica Šalić.

Na pitanje kako su ona i suprug odlučili da postanu hranitelji, Slavica kaže da je presudna bila njihova poseta subotičkoj „Kolevci“. Tamo ih je, kako kaže, osvojilo dete sa posebnim potrebama.

- Mislim da treba da odete i da vidite tu decu. Kada vas oni pogledaju i iskreno zagrlje, ne možete da odolite, morate da im pomognete. Moje prvo dete koje sam uzela u porodicu ima Daunov sindrom, ali sve razume. On je divno dete, koje vas odmah osvoji. Nije ništa strašno imati dete sa posebnim potrebama. Kada provedeš mesec dana sa takvim detetom, odmah znaš šta mu treba i šta želi. Jednostavno ti se podvuče pod kožu... - ispričala je Slavica Šalić. M. V.